

til Udførelse af Arbeide for derigjennem at kunne tjene sin Dagløn, end faae ligefrem Noget, der ikke kan betegnes som Andet end Almisse, hvad Krigsministeriet angaar, er der foreslaaet Udførelse af Arbeider til et Beløb af 267,400 Kr. Det er ogsaa givet, at en meget stor Del af dem ganske vist vilde være bleven fordelt saaledes, at de kom netop Hovedstaden til Gode. Endelig for Marinens Vedkommende er der under Marineministeriet foreslaaet Udførelse af Arbeider til et Beløb af 539,800 Kr., altsaa alene der over en halv Million Kr. Endelig er der endnu under Finantsministeriet opført 44,000 Kr. foruden det Beløb, der endnu kunde blive Spørgsmaal om efter § 8. Jeg skjønner ikke rettere, end at hvis man virkelig vilde give en Lov om Foranstaltninger til at modvirke Arbeidsløsheden, saa bør man i første Række tage disse Paragrafer — thi de give det Arbeide, som savnes — de skaffe Arbeideren det Erhverv, han netop mangler, de give den, der gjerne vil arbeide, men ikke har Leilighed dertil, Arbeide, da den private Entreprise er hindret ved uheldige økonomiske Forhold i at bestjæftige de Hænder, den tidligere har været i Stand til at bestjæftige. Det, siger jeg, er for mig det Første og det Bigtigste: Lad os faae disse Millioner anvendte til Arbeide, som kan give Arbeiderne Bestjæftigelse. Det er det, der er Lovforslagets Diemed, det er det, hvorved vi ville gaane dem.

Saa kan man maaske sige: Ja, skal den Slags Foranstaltninger gennemføres af det Motiv? Ja, jeg vil sige, dersom der var Tale om Arbeider, som ellers maatte erkjendes for at være overflødige, Luxusforetagender, som vi kunde undvære, ja, saa kan jeg forstaa, at man vilde have Betæneligheder derved, men naar det maa erkjendes, at det er gavnlige, ja, til en vis Grad nødvendige Arbeider, der her er Tale om, som Staten her maa foretage, som der kun er Spørgsmaal om af Hensyn til Arbeidernes Interesser at iværksætte tidligere, end man ellers vilde have gjort, ja, saa skjønner jeg ikke, at der fra dette Synspunkt kan være nogen som helst Betænelighed. Vi maa ogsaa huske paa de farrige Bevillinger, der ere givne, jeg vil for ikke at støde an mod den høitærede Formands Smag ikke bruge den Benævnelse, som tidligere er brugt, om de Finantslove, der ere

vedtagne, men jeg vil kun minde derom og sige, at idet man har nøiedes med saa farrige Bevillinger, har Staten maaske ogsaa fra sin Side bidraget til, at det Arbeide ikke er blevet udført, som det var ønskeligt, og som man under normale Forhold maatte have udført. Den har bidraget til, at Millioner ere blevne lukkede inde i Statskassen, som burde være kommet ud og have skaffet Arbeiderne Erhverv. Her er ogsaa en Forpligtelse, der medfører, at vi snarest mulig bør yde vort Bidrag til, at det Arbeide igjen kan blive iværksat, som allerede burde have været det. Jeg skal minde om, at dette Thing fra sin Side efter Aar har bestræbt sig for at gjøre i saa Henseende, hvad det var i Stand til, at det ikke har undladt Aar efter Aar paa Finantslovene at paapege den store og omfattende Række Arbeider, som Samfundsudviklingen kræver, at vi desværre langtfra i det Omfang, som ønskeligt kunde være, have været i Stand til at vinde det andet Things Samtykke dertil, og at vi saa for at holde Freden saa længe, som det paa nogen Maade var muligt, og blive indenfor regelmæssige Tilstande, saa længe vi paa nogen Maade kunne forsvare det, ere gaaede med til Nægtelsen af disse Arbeider, men desuagtet sige vi: Ansvarer derfor have vi ikke paadrøget os, thi vi have gjort, hvad vi efter Evne formaade, for at raade Bod paa Nægtelserne. Naar man husker disse Finantsloves Historie, vil jeg sige, at der ogsaa heri er forøget Anledning til at sørge for, at snarest mulig de Penge, som skulle sættes i nyttige og nødvendige Foretagender, komme ud blandt Folk, at vi snarest mulig skaffe Arbeide til de tomme Hænder, som nu savne det. Vi, Landets Repræsentation, have den Pligt at gjøre i saa Henseende, hvad vi paa nogen Maade formaa. Det er en Pligt, vi paa ingen Maade kunne afvise. — Nu kan jeg tænke mig, at man siger: Ja, men her er jo Tale om Foretagender, som maaske kræve særlig Overveelse, og som kunne give Anledning til Strid og Betæneligheder, og dertil svarer jeg, at jeg kan tænke mig, at der kan være nogle af disse Foretagender, som dette gjælder, og at man af Hensyn dertil kan finde Anledning til at gaa dem igjennem, og at man kan sige: Ja, den Ordning af disse Forhold, som der her er Tale om, forudsætter en saa indgaaende Overveelse, at vi af Hensyn